

Sygn. akt I C 3152/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2020r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2020r. w Ś.

sprawy z powództwa (...) SA w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę kwoty 19.162,72 zł

I. powództwo oddala

II. zasądza od strony powodowej (...) SA w W. na rzecz powódki K. W. kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 3152/19

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko K. W. o zapłatę kwoty 19162,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa podała, że w dniu 1 czerwca 2018 roku strony zawarły umowę pożyczki, na mocy której pozwana otrzymała kwotę pożyczki 10000 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty wraz z odsetkami umownymi wynosiła 23122,92 zł, płatna w 36 miesięcznych ratach, których wysokość została określona w umowie, zgodnie z ustalonym harmonogramem spłaty pożyczki. Strona powodowa wskazała, że przedmiotowa umowa została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Przed udzieleniem pożyczki pozwana utworzyła za pośrednictwem strony internetowej (...) S.A. z siedzibą w W. konto klienta, dokonana została weryfikacja, następnie pozwana złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, samodzielnie dokonując wyboru kwoty pożyczki oraz okresu spłaty. Warunki umowy pożyczki oraz poprawność danych osobowych pozwana zatwierdziła poprzez dokonanie na konto strony powodowej przelewu na kwotę 1 zł. Po zakończeniu procedury zawarcia umowy pożyczki pożyczkodawca dokonał przelewu wnioskowanej przez pozwaną kwoty netto na konto wskazane przez pozwaną. Pozwana nie wywiązała się z warunków określonych w umowie pożyczki z dnia 1 czerwca 2018 roku, nie dokonywała spłat rat zgodnie z przyjętym harmonogramem spłaty pożyczki, co skutkowało wypowiedzeniem umowy.

Powyższy pozew był podstawą wydania przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Świdnicy w dniu 4 października 2019 roku nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I (...).

Od nakazu zapłaty pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zakwestionowała wszystkie, wyraźnie nie przyznane twierdzenia powoda, w szczególności istnienie i wysokość zobowiązania, a to materiał dowodowy zaferowany przez stronę powodową, skuteczne zawarcie umowy pożyczki, a także jej wykonanie przez pożyczkodawcę, cesję, a jedynie z ostrożności procesowej podniosła również, że we wzorcu umowy pożyczki, na którą powołuje się strona powodowa, widnieją postanowienia naruszające interes konsumenta – pożyczkobiorcy. Zdaniem pozwanej strona powodowa zasadniczo nie udowodniła, iż strony umowę pożyczki zawarły, ani faktu wykonania przez pożyczkodawcę takiej umowy.

W piśmie procesowym z dnia 16 stycznia 2020 roku strona powodowa podtrzymała powództwo w całości i wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 720§1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W myśl natomiast §2 cytowanego przepisu umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona na piśmie.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy pożyczki nr (...), zawartej w dniu 1 czerwca 2018 roku.

Pozwana zakwestionowała żądanie pozwu co do zasady i co do jego wysokości, zaprzeczając temu, by łączyła ją ze stroną powodową jakakolwiek umowa pożyczki.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontrydiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 kpc i art. 6 kc. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom.

Biorąc zatem pod uwagę postawę procesową pozwanej, Sąd stanął na stanowisku, iż w niniejszej sprawie to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania zasadności powództwa oraz wysokości dochodzonego roszczenia i mimo, iż strona była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sprostала temu obowiązkowi.

Potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, jej wysokości, uruchomienia i przekazania zgodnie z dyspozycją pozwanej, ostatecznie istnienia zobowiązania pozwanej względem strony powodowej, miały stanowić dokumenty przedłożone przez stronę powodową, a to w postaci: informacji o stanie zadłużenia z dnia 12 września 2019 roku, tabeli odsetek karnych, wypowiedzenia umowy pożyczki z załącznikiem, formularza umowy pożyczki, formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, harmonogramu spłaty, potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej, przedsądowego wezwania do zapłaty. Jednakże biorąc pod uwagę stanowisko pozwanej, zaprzeczające zawarciu umowy pożyczki, Sąd uznał przedłożone dokumenty za niewystarczające na potwierdzenie zasadności dochodzonego roszczenia i tym samym wymienione wyżej dokumenty nie mogły stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Poza sporem pomiędzy stronami pozostawał fakt, iż umowa pożyczki, na podstawie której strona powodowa dochodziła swojego roszczenia, miała charakter kredytu konsumenckiego w myśl Ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1083 t.j.), skoro zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 cytowanej Ustawy

za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Art. 5 pkt 13 Ustawy wskazuje, że użyte w Ustawie określenie umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość oznacza umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w Ustawie z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

W świetle powyższego oczywistym jest, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Jednakże w ocenie Sądu, czym innym jest skuteczność takiej umowy, a czym innym obowiązek strony powodowej wykazania jej zawarcia w niniejszym postępowaniu sądowym.

Takie stanowisko wyraził Sąd Okręgowy w Szczecinie w wyroku z dnia 12 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II Ca 199/17, tj.: „Zdaniem Sądu odwoławczego, o ile rację ma zatem strona powodowa, że sam brak podpisu pozwanej pod umową ramową pożyczki nr (...) nie mógł jeszcze świadczyć o tym, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki o treści wynikającej z dokumentu widniejącego w aktach sprawy na k. 40-44. To jednak w świetle postawy procesowej pozwanej, która konsekwentnie przeczyła, aby strony zawarły umowę pożyczki, powódka była obowiązana w toku tego postępowania wykazać (zgodnie z regułą ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c.), że w jakikolwiek inny sposób pozwana złożyła oświadczenie woli wyrażające zgodę na zawarcie umowy pożyczki na warunkach wynikających ze ww. dokumentu. Innymi słowy, strona powodowa domagając się od pozwanej zwrotu należności tytułem pożyczki winna udowodnić, że strony zawarły ważną umowę pożyczki z dnia 6 marca 2015 r., tj. że doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli stron mających na celu zawarcie tej konkretnej umowy pożyczki. Tymczasem powódka tej okoliczności w tym postępowaniu nie wykazała.”.

W przedstawionych okolicznościach, dochodząca praw strona powodowa, nie przekonała Sądu, co do faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne, co skutkowało uznaniem roszczenia za niezasadne, dlatego Sąd w punkcie I wyroku oddalił powództwo.

Orzeczenie o kosztach procesu zapadło na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składał się koszt wynagrodzenia zastępstwa prawnego w kwocie 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł - stąd w punkcie II wyroku Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.